

[Carl Petersen.]

nemlig, hvis ministeren ville give en forklaring på, hvorfor Erhvervsrådets interesser er tilsidesat.

§ 2, stk. 1, som handler om afgifterne, slutter med i sidste punktum at sige:

„Der vil dog ikke kunne opkræves en højere afgift ved sådant salg end den gennemsnitlige afgift ved salg til eksport.“

Det drejer sig her om, at hjemmemarkedet ikke skal have billigere varer, når eksporten pålægges en afgift til de formål, loven foreskriver, hvilket ville blive tilfældet, såfremt hjemmemarkedet også under den nye ordning skulle følge eksportpriserne. Alle er vel enige om, at dette ikke ville være rimeligt; men modsat er det i hvert fald min opfattelse, at denne bestemmelse ikke tilstræber en virkelig forhøjelse af hjemmemarkedspriserne, men kun en tilpasning til det nye. Jeg mener for så vidt også, at paragraffen dækker dette; men når jeg har fået tvivl i mit sind, er det, fordi jeg for nogle aftener siden hørte i radioen en af Landboforeningernes ledere, der har deltaget i alle forhandlingerne, udtale, at det, han anså for det værdifuldeste i det resultat, der var opnået gennem forhandlingerne, var, at nu var hjemmemarkedspriserne løst fra eksportpriserne, for nu kunne priserne på hjemmemarkedet fastsættes i forhold til de højeste priser, der var opnået på dele af varen til eksport.

Jeg spørger derfor den højtærede minister, om det ikke er meningen, at udtrykket „den gennemsnitlige afgift ved salg til eksport“ skal forstås sådan, at hvis en vare belægges med forskellige afgifter, enten af hensyn til at varen sælges til forskellige markeder, eller af hensyn til at varen indeholder forskellige kvaliteter — som f. eks. baconsvin — så bliver der af høje og lave afgifter udfundet, hvad gennemsnitsafgiften på hele varen er i kroner og øre, og det er dette beløb, prisen på hjemmemarkedet skal forhøjes med. For hvis ikke dette er tilfældet, synes jeg, paragraffen bør tydeliggøres, således at det klart fremgår, hvad formålet er, så meget mere som det i bemærkningerne til denne paragraf udtrykkelig siges, at offentligheden unddrages al kontrol. For selv om lovforslagets store interesse knytter sig til producenternes forhold, har forbru-

gerne også krav på at vide, hvorledes instrumentet virker over for deres interesser.

Jeg hilser for så vidt dette lovforslag med glæde, som det nu lader til, at der skal ske noget på et område, som uden tvivl i nogle år har været forsømt. Men det foreliggende forslag indeholder jo kun, hvad landbruget selv uden lovgivning for længst kunne have indført, hvis blot der havde været det rigtige fodslag mellem de forskellige organisationer. Når man erindrer, hvad landbruget selv gennem de sidste 60-70 år har rejst af andelsorganisationer, kan man jo nok forundres over, at det ikke også har kunnet lykkes for dem at bage den sidste krans til kranssekagen, den, der skulle sørge for markedsanalyse, eksportfremstød og et mere organiseret salg. Men tiden har altså vist, at det kunne man ikke selv, og derfor må spørgsmålet nu løses ad politisk vej.

Nu får man efter alt at dømme denne lov, hvorefter landbrugsministeren får en bemyndigelse til at bestemme, hvordan tingene skal ordnes. Ingen vil vist misunde ministeren denne magt, og jeg vil gerne have sagt, at jeg opfatter den bemyndigelse, ministeren her vil få efter henstilling fra forhandling med landbrugets og eksportens mænd, således, at der i udtrykket „forhandling“ ligger mere end at forhandle, at der også bliver tale om at give råd og dermed at have påtaget sig et stort medansvar for de beslutninger, ministeren måtte træffe. Jeg kan godt indse, at lovforslaget også indebærer mulighed for politiske angreb på den siddende landbrugsminister, hvis der opstår vanskeligheder. Derfor vil jeg understrege, at det er min opfattelse, at det er de organisationer, som er repræsenteret i 9 mands udvalget, der har deres store del af ansvaret for lovens administration og dermed for, om der skal komme noget godt ud af det, der her gennemføres, det, som vi alle tror skal lykkes.

Om forslaget til lov om en kornordning for høståret 1958-59 har jeg ikke meget at sige, da det klart fremgår af lovforslagets indhold, at der tilsigtes en fast pris på brødkorn, og at det gennem et afgiftssystem forhindres, at der indføres foderkorn, som kan sælges til priser, der er lavere end de i lovforslaget foreskrevne.

Der står i § 1, at omsætningen af brødkorn